

[Statsministeren]

før vi mødes igen den første tirsdag i oktober.

Det har været et begivenhedsrigt folketingsår. Det blev indledt med folketingsvalg og præsentationen af en ny socialdemokratisk mindretalsregering. Det har i høj grad været præget af, at de nye, store olieprisstigninger har øget vore økonomiske vanskeligheder væsentligt og to gange nødvendiggjort omfattende økonomiske indgreb. Trods vanskeligheder, til tider endog dramatik, er der udført et betydeligt sagligt arbejde i regeringen og i folketinget. Jeg siger dette, selv om regeringen naturligvis er skuffet over, at 64 medlemmer af folketinget har modsat sig, at byfornyelsesloven gennemføres inden for denne valgperiode.

Der er i øvrigt lagt rammer for gennemførelsen af omfattende erhvervsfremmende foranstaltninger. Der er truffet beslutning om videreførelse af en beskæftigelsesplan, som giver mulighed for store samfundsmæssige investeringer. Der er truffet principbeslutning om en styrkelse af ungdomsuddannelserne og især af de erhvervsfaglige grunduddannelser. Medarbejderrepræsentationen i aktieselskaber og koncernbestyrelser er styrket. Der er skabt en bedre barselorlov – en barselorlov, som på lige fod omfatter lønmodtagere og selvstændige samt medhjælpende hustruer.

Det er sket samtidig med, at vi har opnået tilslutning til den første del af den mere langsigtede økonomiske plan, regeringen fremlagde i april. Alt i alt er det ikke et ringe udbytte af folketingsåret. Det gælder om at udnytte det mandat, vi fik i oktober i fjor, til at videreføre dette arbejde. Jeg håber, der vil være vilje til at deltage i dette arbejde, når vi mødes igen i oktober.

Ole Espersen (S):

Jeg synes, der er grund til en vis optimisme i dag. Vi kan se tilbage på en samling præget af megen aktivitet og beslutninger af stor rækkevidde. I tre faser er der gennemført omfattende økonomisk-politisk lovgivning for at løse de store problemer, vi står over for, og arbejdet hermed har været præget af to overhængende kriser, en økonomisk og en politisk. Når jeg taler om optimisme, er det, fordi jeg mener, at vi sørgede for at undgå den politiske krise og vi er på vej til at løse den økonomiske krise.

Det politiske og det økonomiske hænger naturligvis sammen. Behovet for omfattende og vidtgående beslutninger i en vanskelig tid kan virke lammende. Det er ikke ukendt i historien, at parlamenter bliver uarbejdsdygtige på grund af intern splid og kamp om at undgå ansvaret i svære perioder. Det var vel det, der var optræk til i december, da der var partier, der søgte at fremprovokere en valg-situation. Et valg et par måneder efter, at vi lige havde haft et, ville jo i realiteten have været udtryk for en lammelse af det parlamentariske liv.

Den politiske krise, der var optræk til i december, slap vi for, og også her i den sidste måned har det vist sig, at den socialdemokratiske regering og et flertal i folketinget har sikret tingets arbejdsdygtighed. Det har krævet en betydelig indsats af de fire forligspartier, men det har først og fremmest krævet, at de har løbet en risiko – en risiko, som er til stede, hver eneste gang der skal træffes beslutninger, der er byrdefulde for dele af befolkningen.

Oppositionen – og her tænker jeg først og fremmest på venstre og konservative – har, således som det kunne forventes efter oplevelserne i december, placeret sig i en situation, hvor de ikke kan kritiseres for et eneste realistisk forsøg på at løse vore problemer.

Jeg tror, det er gennemskueligt for befolkningen, at når venstre og konservative kritiserer socialdemokratiet for at komme med asociale nedskæringer, så kører man på frihjul. Jeg tror også, det er gennemskuelig taktik, når partier som f. eks. det konservative folkeparti og fremskridtspartiet, der altid har været nølende over for sociale forbedringer, nu søger at fremtræde som den sociale standards bevarer og udbygger.

Jeg synes, man efterlades med en dårlig smag i munden, når man husker, at de to partier venstre og konservative under forhandlingerne med regeringen ønskede dobbelt så store nedskæringer på den sociale sektor, som socialdemokratiet og de tre andre partier enedes om. Disse handlinger synes uansvarlige. Men de kan måske forsvares under én eneste synsvinkel, og det er, at disse borgerlige partier, jeg har nævnt her, vel har haft på fornemmelsen, at der trods alt var et ansvarligt flertal her i folketinget, der ville træffe de nødvendige beslutninger.